

CLAUDE BRETON:
VISSZA A GYARMATOKRÓL.

Bolyongva messze földeken,
Hegyen, folyókon, völgyeken,
Nem szánom én a vért se;
Nem bánom, lessen rám halál
S ha bús arcomra rátalál,
Nem bánom hús kezét se.

Az elfelejtett halk mosoly
Viaszk-orcámon haldokol:
Lám, élve eltemetne.
És valahonnan ád kezét,
S élő síromba átvezet:
A zúgó tengerekbe.

Gond nélkül hajtottam magam
S testem, igába hangtalan,
Bátran, ezer veszélybe.
Arany, s örök hír van velem,
Márványba véstem nagy nevem
S nem voltam boldog mégse.

(Páris.)

Fordította: HORVÁTH BÉLA.